

ਤਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਣਾ ਬਣਦਾ-
ਹਰ ਚੁੱਪ ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ
ਜਿੱਥੋਂ ਕਵਿਤਾ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਤੋਰਦੀ ਹੈ

ਰੋਣ ਤੋਂ ਹੱਸਣ ਤੱਕ/ਸੰਦੀਪ

ਸਹਿਜ ਹੈ ਰੋਣਾ ਇਨਸਾਨ ਲਈ
ਬੱਚਾ ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਰੋ ਲੈਂਦਾ
ਪਤਾ ਨਹੀਂ,
ਕੀ-ਕੀ ਸਿੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੱਸਣ ਲਈ?

ਬੱਚਾ ਰੋ ਲੈਂਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਤੋਂ
ਕੀ ਹੱਸਣ ਲਈ ਵੀ,
ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਸੰਭਵ ਹੈ?
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਹੱਸਣਾ

ਇਹ ਸਵਾਲ ਵੀ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਹੈ ਹਾਲੇ
ਇਹ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਤੇ ਪੁੱਜੀ ਲਹਿਰ
ਹੱਸ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਰੋ ਰਹੀ
ਜਾਂ ਹੈ ਕੋਈ
ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਕੋਈ ਅਵਸਥਾ

ਬੱਚਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਜਦੋਂ
ਕੰਢੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?
ਜਾਂ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਸਾਗਰ ਅੰਦਰ?
ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਹੱਸਦਾ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੇ
ਕਿਸੇ ਸਰੀਰ ਬੁੱਢੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ
ਤਾਂ ਉਹ ਚੁੱਪ ਅੰਦਰ ਘੁਲ ਜਾਂਦਾ

ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਰੋਣ ਦੇ ਸਬਕ ਤੋਂ
ਅੰਤਲੇ ਰੋਣ ਦੇ ਸਬਕ ਤੱਕ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਅੰਦਰ

ਲਾਵਾਰਿਸ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹਨ
ਕੁਝ ਕੁ ਨੇ ਜਿਹੜੇ
ਹੱਸਣ ਦੇ ਕਾਰਨ

ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨਾਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਤੱਕ
ਭੁੱਬ ਕੇ ਹੀ ਪੁੱਜ ਸਕਦਾ ਮੈਂ....

ਵਹਿਮ ਤੋਂ ਵਹਿਮ ਤੱਕ

ਮਿਲਣ ਲਈ
ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਜਿਹੇ ਵਹਿਮ ਨੂੰ
ਜਾਇਜ਼ ਲੱਗ ਰਿਹੈ ਮੈਨੂੰ
ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਲ ਦਾ ਇਹ ਸਫ਼ਰ ਵੀ

ਪਰ ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਜਿਹੇ ਸਫ਼ਰ ਨੂੰ
ਮਿਲਾਂਗਾ ਕਦੇ ਫੇਰ
ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਹਰ ਕਤਰਾ
ਮੱਲ ਰੱਖਿਐ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਤੇ ਕੌਣ
ਹੱਕ ਜਿਹਾ ਧਰ ਗਿਆ
ਜਿਉਂ ਬੱਸ ਦੀ ਖੁੱਲੀ ਤਾਕੀ 'ਚੋਂ
ਸੀਟ ਤੇ ਰੱਖ ਜਾਂਦੈ ਥੈਲਾ ਕੋਈ

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ?
ਇੱਕ ਵਹਿਮ ਲਈ
ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਕਰਨਾ
ਹੋ ਸਕਦੈ ਮੈਂ ਅੱਜ ਵੀ ਵਹਿਮ 'ਚ ਹੋਵਾਂ
ਤੇ ਪਿਘਲ ਜਾਵਾਂ ਰਾਹ 'ਚ ਹੀ
ਪਰ ਅੰਤ ਸਭਨਾਂ ਪਿਘਲ ਹੀ ਜਾਣੈ
ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਵਹਿਮ ਤੋਂ ਵੀ
ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ

ਮੇਰਾ ਵਹਿਮ 'ਚ ਹੋਣਾ
ਤੇ ਪਿਘਲਣਾ
ਇਸ ਉੱਚੇ ਵਹਿਮ ਲਈ....

ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਕੈਲੰਡਰ

ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਸਮੇਂ 'ਚ
ਘਿਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਲਗਪਗ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਉਦਾਸੀਆਂ ਨਾਲ
ਅੰਬਰ 'ਚ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਘਰ ਢਹਿੰਦੇ
ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਦੇ ਇੱਟਾਂ-ਰੋੜੇ ਡਿੱਗਦੇ ਆ ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ।

ਇਸ ਵਕਤ ਵੀ ਮੈਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਿਉਣ ਦੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਨਹੀਂ
ਛਿੱਜ ਚੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਤੇ,
ਬੱਸ ਟਿਕਿਆ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ-ਤਿਵੇਂ
ਪਾਤਾਲ 'ਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੋਈ,
ਹੱਥ ਫੈਲਾਏ ਮੈਨੂੰ ਬੋਚਣ ਲਈ।

ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਬੈਠਾ ਹਾਂ
ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਖੱਡ 'ਚੋਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ
ਜੋ ਮਿਲ ਸਕਾਂ ਤੈਨੂੰ।

ਪਰ ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਕੈਲੰਡਰ 'ਚ
ਹਾਲੇ ਲੱਭ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਛੁੱਟੀ।

ਘਰ ਦਾ ਰਾਹ/ਜਗਦੀਪ ਜਵਾਹਰ ਕੇ

ਮੈਂ ਕੋਈ ਬੱਕਿਆ ਹਾਰਿਆ ਆਦਮੀ ਨਈਂ
ਜੋ ਬੈਠ ਤੇ ਪਿਆ ਮੌਤ ਉਡੀਕਦਾ ਹੋਵਾਂ

ਮੈਂ ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਹਾ
ਬੀ.ਏ ਪਾਸ